

Arrest

nr. 152 954 van 21 september 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Palestijnse nationaliteit te zijn, op 4 februari 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 20 januari 2015 tot binnenkomstweigering met terugdrijving – asielzoeker (bijlage 11ter).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 21 april 2015 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 30 april 2015.

Gelet op de beschikking van 9 juli 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 september 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. LIPS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché B. DEVOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging neemt op 20 januari 2015 de bestreden beslissing tot binnenkomstweigering met terugdrijving – asielzoeker.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen neemt op 20 februari 2015 een beslissing waarbij verzoekster als vluchteling wordt erkend.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De Raad stelt ambtshalve de onontvankelijkheid van huidig beroep vast, gelet op het gebrek aan het wettelijk vereiste belang.

2.2. Er dient op te worden gewezen dat overeenkomstig artikel 39/73, §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) de partijen bij beschikking van 21 april 2015 de grond werd meegedeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden verworpen.

2.3. Verzoekster richt op 30 april 2015 een schrijven aan de Raad, waarin zij verzoekt te worden gehoord. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt verzoekster kenbaar het niet eens te zijn met de in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, §3 van de Vreemdelingenwet immers geacht in te stemmen met deze grond wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog haar visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224.092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl. St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop te worden gewezen dat het verzoek tot horen er niet toe strekt verzoekster de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift of – in voorkomend geval – de synthesememorie, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, §2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

2.4. In het proces-verbaal van 3 september 2015 staat het volgende vermeld: *“De voorzitter zet de gronden uiteen van de beschikking die het voorwerp uitmaakt van de vraag om te worden gehoord. De verzoekende partij verwijst naar haar stukken, meer in het bijzonder de tweede paragraaf op p. 4 van haar verzoekschrift, en stelt dat zij haar belang behoudt omdat haar erkenning als vluchteling mogelijk tijdelijk is en “slechts definitief is onder voorwaarde van niet-intrekking”, zodat de verwerende partij bij een eventuele intrekking van de vluchtelingenstatus alsnog zou kunnen overgaan tot de gedwongen uitvoering van de bestreden beslissing. De verwerende partij sluit zich aan bij de beschikking.”*

2.5. Verzoekster slaagt er met haar louter hypothetisch betoog – dat de vluchtelingenstatus slechts een definitieve toelating tot verblijf *“onder voorwaarde van niet-intrekking”* betreft – niet in alsnog enig belang bij huidig beroep aannemelijk te maken. Hierbij dient te worden opgemerkt dat de uiteenzetting van het belang niet op loutere hypothesen mag steunen. Pas wanneer een toekomstig, hypothetisch belang daadwerkelijk wordt geconcretiseerd, kan een beroep worden ingesteld (RvS 10 maart 2011, nr. 211.880).

Bovendien kan hoe dan ook niet worden ingezien op welke wijze de bestreden beslissing – die een binnenkomstweigering met teruggedrijving inhoudt – alsnog enige uitvoering zou kunnen kennen, zelfs in de hypothese dat de vluchtelingenstatus van verzoekster daadwerkelijk zou worden ingetrokken. Hierbij dient te worden opgemerkt dat de beslissing tot binnenkomstweigering met teruggedrijving een beslissing betreft die wordt genomen wanneer de met de grenscontrole belaste overheden vaststellen dat een vreemdeling – die het Belgisch grondgebied nog niet daadwerkelijk is binnengekomen, doch tracht zich de toegang tot België te verschaffen – zich in één van de in artikel 3 van de Vreemdelingenwet voorziene situaties bevindt. Op heden bevindt verzoekster zich reeds op legale wijze op het Belgisch grondgebied, zodat zij zich onmogelijk nog kan bevinden in de hierboven beschreven situatie, waarbinnen verweerder in de mogelijkheid is een beslissing tot binnenkomstweigering met teruggedrijving te treffen. De toestemming om het Belgisch grondgebied te betreden en de erkenning van de vluchtelingenstatus verhinderen aldus dat, zelfs indien de vluchtelingenstatus zou worden ingetrokken, alsnog enige uitvoering zou kunnen worden gegeven aan de thans bestreden beslissing. Indien dergelijke zeer hypothetische situatie zich zou voordoen, dient verweerder over te gaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, op grond van artikel 7 van de Vreemdelingenwet, in plaats van de thans bestreden beslissing opnieuw ten uitvoer te brengen. Verzoekster lijkt dit in haar verzoekschrift bovendien ook te erkennen, waar zij stelt dat *“bij intrekking [...] verzoekende partij een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten [krijgt]”*. Het loutere feit dat huidige bestreden beslissing niet middels een vernietiging uit het rechtsverkeer wordt gehaald, impliceert ook niet dat verzoekster geen rechtsmiddelen zou kunnen laten gelden ten aanzien van een eventueel toekomstig bevel om het grondgebied te verlaten.

2.6. Gelet op bovenstaande, brengt verzoekster geen elementen aan die ertoe leiden anders te oordelen dan wat reeds in de beschikking werd gesteld, met name dat zij – gelet op de tussengekomen erkenning van de vluchtelingenstatus – niet langer enig belang heeft bij de vernietiging van de bestreden beslissing.

Het beroep is onontvankelijk.

3. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig september tweeduizend vijftien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA